

V

Останалитѣ дни отъ Коледната ваканция Дѣлчо прекара съ дѣдо Димо и Ангелчо. Но нѣщо почна да го тегли къмъ града. Тамъ той имаше другари, които го чакаха, да имъ разказва за село. А колко много има да имъ разказва той!... И когато Дѣлчо дойде въ града, другаритѣ му го посрещнаха много радостни.

Започнаха пакъ да учатъ. Дѣлчо бѣше първия ученикъ въ отдѣлението и на края на годината получи най-хубаво свидетелство.

Настъпи лѣтната училищна ваканция. Дѣлчо отиде на село. Тамъ никой не седѣше безъ работа. Дѣлчо отиде да помага на дѣдо Димо. Той и Ангелчо припкаха отъ сутринь до вечерь край овцетѣ и помагаха на стареца. А стадото бѣше голѣмо. Близко петстотинъ овце пасѣше дѣдо Димо съ дветѣ момчета.

Вечерь стадото почиваше на нѣкоя нива. Вѣрнитѣ кучета лѣгаха край овцетѣ. Засмѣната пълнолика луна се радваше на голѣмото стадо, бѣлнало се като облакъ на черната угарь. Дѣдо Димо, полегналъ на една страна, подпрѣлъ глава съ ржка, разказваше своитѣ чудни приказки и спомени за старо време. Момчетата слушаха въ захласъ. Дѣлчо слушаше и често пѣти виждаше какъ минаватъ край него чудни царкини, царе, великани и джуджета, юнаци и самодиви... Да, виждаше ги той, минаватъ край него, усмихватъ му се, киматъ му съ ржце и го викатъ да върви следъ тѣхъ...

— Хайде, деца, стига вече!... Време е да спите, — казваше дѣдо Димо.

Дѣлчо се сепваше и виждаше, че е задрѣмалъ и сънува. А Ангелчо отдавна хъркаше и спѣше.